

Sygn. akt IC 129/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 września 2016r.

Sąd Rejonowy w Toruniu – Wydział I Cywilny

w składzie:

przewodniczący: SSR Maciej J. Naworski

protokolant: sekretarz sądowy Irena Serafin

po rozpoznaniu dnia 15 września 2016r.,

w T.

na rozprawie

sprawy

z powództwa J. Z. (pesel (...))

przeciwko (...) S.A. w Ł. (KRS (...))

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. w Ł. na rzecz powoda J. Z. kwotę 2.300zł (dwa tysiące trzysta złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 3 stycznia 2015r. do dnia zapłaty,

II. oddala powództwo w pozostałej części,

III. znosi między stronami koszty procesu,

IV. nakazuje pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Toruniu kwotę 61,93zł (sześćdziesiąt jeden złotych i dziewięćdziesiąt trzy grosze) tytułem zwrotu części nieopłaconych kosztów postępowania,

V. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Toruniu kwotę 43,04zł (czterdzieści trzy złote i cztery grosze) tytułem zwrotu pozostałej części nieopłaconych kosztów postępowania.

Sygn. akt I C 129/16

UZASADNIENIE

J. Z. domagał się od (...) S.A. w Ł. 5.500zł zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami.

Podniósł, że kierowca ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przez pozwanego spowodował wypadek drogowy, po którym bolął go kręgosłup i wystąpiły u niego symptomy zespołu lęku pourazowego, w tym napady paniki. Pozwany zapłacił mu zaś tylko 700zł zadośćuczynienia, co uzasadniania żądanie.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa podnosząc, że uiszczona kwota zaspokoiła roszenia powoda a odsetki nie należą mu się w ogóle.

Sąd ustalił co następuje:

26 czerwca 2014r. kierowca ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przez (...) S.A. w Ł. spowodował kolizję drogową, w której uczestniczył J. Z..

Bezsporne.

W czasie kolizji J. Z. doznał skręcenia kręgosłupa na wysokości szyi bez uszkodzenia kości i ścięgien.

Dowód: opinia biegłego k. 81.

J. Z. po wypadku odczuwał niewielki ból, który stopniowo zanikał w ciągu kolejnych kilku miesięcy.

Dowód: opinia biegłego k. 81.

J. Z. po wypadku nosił kołnierz ortopedyczny przez okres tygodnia stale a następnie sporadycznie przez miesiąc; narzekał na ból szyi, nie mógł spać, kilkakrotnie odbywał konsultacje lekarskie, przeszedł rehabilitację, do czasu wizyty u psychologa wspominał wypadek, przez dwa tygodnie bał się jeździć samochodem i używał roweru.

Dowód: zeznania E. Z., k. 94v.

Udział w kolizji wywołał u J. Z. zaburzenia lękowe, które stopniowo zanikają, jednak nadal występują i wpływają na jego życie powoda w tym komfort prowadzenia samochodu; ich nasilenie jest jednak niewielkie i nie wymaga leczenia.

Dowód: opinia biegłego k. 76.

Uraz fizyczny i psychiczny J. Z. nie ma charakteru trwałego lecz długotrwały.

Dowód: opinia biegłego k. 83 i 76.

(...) S.A. w Ł. zapłaciła J. Z. 700zł zadośćuczynienia.

Bezsporne.

Sąd zważył, co następuje:

1. Stan faktyczny był w znacznej części bezsporny wobec czego Sąd ustalił go na podstawie zgodnych oświadczeń stron i art. 230 k.p.c. Spór dotyczył natomiast rozmiaru krzywdy i szkody powoda oraz kwestii wysokości należnego mu zadośćuczynienia.

Ustalając fakty niezbędne dla rozstrzygnięcia Sąd oparł się na opinii biegłych, ponieważ były jasne i konkretne a wnioski obu ekspertów w sposób logiczny wypływały z przeprowadzonych badań i wywodów; spotkały się też z aprobatą stron.

Sąd dał wiarę E. Z., ponieważ jej wypowiedzi były spójne i logiczne i znalazły potwierdzenie w opiniach biegłych. Znamienne jest zresztą, że świadek, która jest żoną, powoda trzeźwo i rzeczowo oceniając sytuację nie potwierdziła takiej skali skutków wypadków, którą chciał wykazać powód.

Niewiarygodne, ale tylko w zakresie stanu zdrowia, były zeznania powoda, co jest zresztą w pełni zrozumiałe. Nadmierne eksponowanie negatywnych skutków kolizji wyklucza jednak dokonanie na tej podstawie ustaleń faktycznych, zwłaszcza w kontekście sprzeczności słów powoda z wnioskami biegłych.

Dokumenty nie stanowiły podstawy rozstrzygnięcia, wobec czego zbędna jest ich analiza; wystarczy jedynie stwierdzić, że nie budziły żadnych wątpliwości.

2. Powód dochodził od pozwanego 5.500zł zadośćuczynienia twierdząc, że uiszczone dotychczas było zaniżone.

Zgodnie z art. 445 § 1 w związku z art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Z kolei zobowiązanie ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego pokrywa się z zakresem odpowiedzialności sprawcy szkody (art. 822 § 1 k.c.).

W doktrynie i w judykaturze wypracowano szereg dyrektyw pozwalających na ustalenie wysokości należnego zadośćuczynienia. W jurysprudencji słusznie podkreśla się jednak, że po pierwsze, każdy przypadek powinien być analizowany indywidualnie, po drugie, krzywda, a w konsekwencji zadośćuczynienie „jest z natury trudno wymierne”, po trzecie wreszcie, pojęcia, jakimi z reguły posługuje się orzecznictwo i literatura przy formułowaniu zasad ustalania wysokości odszkodowania za szkodę niemajątkową są tak elastyczne, że niewiele wyjaśniają. (Por. A. Szpunar, Zadośćuczynienie za szkodę niemajątkową, Bydgoszcz 1999r., s. 164 i n. oraz powołane tam piśmiennictwo).

Nie budzi jedynie wątpliwości, że zadośćuczynienie mając na celu rekompensatę krzywdy w pieniądzu powinno z jednej strony wyrównać w dostatecznym stopniu szkodę niemajątkową, z drugiej, nie może prowadzić do wzbogacenia pokrzywdzonego i przekraczać poziomu określanego przez doznany ból i cierpienie.

2. Nie podlega kwestii, że powód w czasie wypadku nie doznał poważnych urazów. Było bowiem bezsporne, że nie został okaleczony ani nawet nie doznał złamania czy zranienia. Uraz polegał wyłącznie na skręceniu kręgosłupa szyjnego.

Z kolei skutki stresu i zmiany natury psychicznej także nie były i nie są nadmiernie nasilone. Zdarzenie drogowe, w którym powód uczestniczyła nie należało zresztą do szczególnie dramatycznych (zaświadczenie Policji, k. 7). Zwraca uwagę, że powód praktycznie bezpośrednio po wypadku wrócił do pracy i dojeżdżał do niej rowerem. Jego stan nie mógł być zatem poważny.

Równocześnie jednak nie może umykać z pola widzenia, że powód odczuwał ból i przez kilka tygodni musiał nosić kołnierz ortopedyczny. Bóle kręgosłupa są natomiast dolegliwe i powodują istotny dyskomfort w codziennym życiu. Także stres i zdenerwowanie są naturalną reakcją na kolizję drogową i nie mogą być zupełnie bagatelizowane, zwłaszcza, że biegły z zakresu psychiatrii dostrzegł obecność skutków

wypadku u powoda także obecnie.

W konsekwencji, pomimo tego, że zwykle ustalenie odszkodowania za szkodę niemajątkową jest trudne z uwagi na nieuchwytność samej szkody polegającej przecież na negatywnych doznaniach psychicznych oraz problem wyrażenia jej w pieniądzu w przedmiotowej sprawie nie zachodziły zasadnicze wątpliwości w tej materii. Rozmiar szkody niemajątkowej, którego doznał powód uzasadnia bowiem żądanie wyższego niż otrzymane zadośćuczynienia.

3. Problem dotyczył zatem wysokości roszczenia.

Mając na uwadze przeprowadzone dowody Sąd przyjął, że właściwe zadośćuczynienie wynosi 3.000zł. Skoro zaś pozwany zapłacił już powodowi 700zł Sąd zasądził na jego rzecz na podstawie art. 822 § 1 w związku z art. 436 § 2, 415, 445 § 1 i 444 § 1 k.c. dalsze 2.300zł i oddalił powództwo w pozostałym zakresie.

4. Sąd zasądził od pozwanego odsetki ustawowe za opóźnienie zgodnie z żądaniem, ponieważ w świetle wezwania do zapłaty (k. 16) znajdowało usprawiedliwienie w art. 481 § 1 w związku z art. 817 § 1 k.c.

Wbrew stanowisku pozwanego wyrok z zakresie zadośćuczynienia nie ma charakteru konstytutywnego lecz deklaratoryjny a użycie przez ustawodawcę w art. 445 § 1 k.c. sformułowania, że sąd może przyznać zadośćuczynienie ma znaczenie odmienne od wskazanego przez stronę pozwaną. Chodzi bowiem o wprowadzenie zasady fakultatywności zadośćuczynienia nie zaś o zmianę terminu wymagalności świadczenia.

5. O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 100 w związku z art. 98 § 1 i 3 i 99 k.p.c. mając na uwadze podobną wysokość kwot podlegających zwrotowi.

6. Na podstawie art. 113 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst j. Dz. U. z 2016r., poz. 623) Sąd nakazał pobrać od stron w stosunku w jakim uległy w sprawie nieopłacone wydatki na wynagrodzenie biegłych w kwocie 104,97zł; na powoda przypadało zatem 59 setnych tej kwoty (61,93zł) a na pozwanego jej pozostała część.